

Τα δικαιώματα της γυναίκας στον 20^ο αιώνα.

Παρουσίαση – Εργασία: Ιωάννα

1920 – 1940

- Η δεκαετία '20-'30 είναι η πιο δυναμική εποχή του φεμινιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Οργανώνονται σωματεία γυναικών σε διάφορες πόλεις.
- Αυτό που επιτακτικά ζητά το φεμινιστικό κίνημα είναι η αναγνώριση του ρόλου των γυναικών στην κοινωνία, η δυνατότητα να ζουν, να δουλεύουν, να πολιτεύονται, να τις αντιμετωπίζουν ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας, με δικαιώματα και υποχρεώσεις. Βασική διεκδίκηση, στην οποία ρίχνουν το βάρος των ενεργειών τους, είναι η κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων.

1940 – 1974

- Το 1940 ο πόλεμος αρχίζει και για την Ελλάδα. Οργανώνεται η αντίσταση κατά των Γερμανών. Άνδρες και γυναίκες συμμετέχουν στην ένοπλη και μη δράση. Αυτή την περίοδο η ισότητα κατοχυρώνεται τόσο στην καθημερινή συνύπαρξη, όσο και νομοθετικά. Η ΠΕΕΑ – Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης – κατοχυρώνει με πράξεις (νόμους) την ισότητα ανδρών και γυναικών. Αναγνωρίζονται τα πλήρη πολιτικά δικαιώματα, η ισότητα στην εργασία, η συμμετοχή στη δημόσια ζωή κ.ά. Το γυναικείο κίνημα οργανώνεται.
- Το 1949 Η κυβέρνηση, κατοχυρώνει το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι (μόνο ως δημοτικοί σύμβουλοι) στο γυναικείο πληθυσμό άνω του 21^{ου} έτους μόνο στις δημοτικές εκλογές.
- Παράλληλα «ανοίγουν» μια σειρά επαγγέλματα για τις γυναίκες, συνδεδεμένα με την ιδιότητα της πολίτιδος, π.χ. συμβολαιογράφοι, δικαστίνες κ.ά.
- Το Οικογενειακό Δίκαιο, που είχε συνταχθεί την περίοδο της μεταξικής δικτατορίας, τίθεται σε εφαρμογή. Άκρως συντηρητικό, στηρίζεται στην αρχή « **Ο ανήρ είναι η κεφαλή της οικογένειας και αποφασίζει περί παντός.** Η γυνή ασχολείται με τα του οίκου».
- Το 1956 στις εθνικές βουλευτικές εκλογές εκλέγονται οι πρώτες γυναίκες. Είναι αυτές που φέρνουν τα γυναικεία ζητήματα στη Βουλή και διεκδικούν τη λήψη μέτρων ισότητας.
- Στα επτά χρόνια της δικτατορίας πολλές γυναίκες φυλακίστηκαν, αλλά και πολλές συμμετείχαν σε αντιδικτατορικές οργανώσεις μέσα και έξω από την Ελλάδα. Την ίδια στιγμή στη δυτική Ευρώπη και στις ΗΠΑ γεννιέται ένα νέο κίνημα γυναικών, το νεοφεμινιστικό. Ριζοσπαστικό, ανατρεπτικό διεκδικεί μαχητικά, τολμάει και μιλάει για θέματα ταμπού, π.χ. σεξουαλικότητα, οικογένεια, αυτονομία. Όλη αυτή η ειρηνική αλλά και κεφάτη επανάσταση φτάνει στη χουντοκρατούμενη Ελλάδα κακόπιστα γελοιοποιημένη και διαστρεβλωμένη. Ποτέ δεν ξεπεράστηκε η αρνητική αντιμετώπιση του όρου «φεμινισμός» και «φεμινίστρια».

● 1974 – 2003

- Η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε. ανοίγει νέες θετικές προοπτικές για την ισότητα και τα δικαιώματα των γυναικών. Αρχίζει και συνεχίζεται πάντα μια επικοινωνία με φεμινίστριες άλλων κρατών-μελών. Κοινωνικά αποδεκτές βάνουσες συμπεριφορές, όπως η κακοποίηση, ο βιασμός, η υποτίμηση «βγαίνουν στο φως της μέρας» και κριτικάρονται αρνητικά.
- Τα τελευταία δέκα χρόνια το φεμινιστικό κίνημα δεν είναι πια μαζικό. Στις μέρες μας η οικονομική κρίση - ανεργία, χαμηλοί μισθοί, έλλειψη κράτους πρόνοιας κ.ά.- ξανάφερε στο προσκήνιο συντηρητικές και αναχρονιστικές απόψεις για το τι σημαίνει να είσαι γυναίκα.

Το φαινόμενο της κακοποίησης των γυναικών στην ευρωπαϊκή ένωση είναι πολύ συχνό. Κάθε μέρα η γραμμή υποστήριξης 15900 δέχεται πάνω από 60 τηλεφωνήματα. Από της 11 Μαρτίου μέχρι της 11 Σεπτεμβρίου το τηλεφωνικό κέντρο δέχθηκε πάνω από 2.100 τηλεφωνήματα. Είναι μεγάλος ο αριθμός των γυναικών κάθε μέρα στο νοσοκομείο με πολύ σοβαρές σωματικές βλάβες που φοβούνται να πουν την αλήθεια.

